

BÁTHORI CSABA

Búcsúintés

Villányi Lászlónak

Úgy indult, hogy szeráfok elragadtak
s egymás mellett találtuk meg helyünket
fenn a napban. Az volt a közös ünnep,
hogy nem lát senki, senki nem hallgat.

Ott igaz volt a választott rokonság –
s az igazsághoz nem kell látni egymást.
De most leszáll a nap, s egymásnak adják
országos árnyékaikat a bandák.

Elég-e, hogy voltunk és nem leszünk?
Egyre mélyebbről beszél, ami égi.
Elég-e győzni magasról a bűnt?

Ha páran emlékeznek ugyanakkor
majd egyszer ránk, kinyílik az utókor
és édes ráadás lesz már nem élni.

Germán Fatime: Az angyal nem madár 4